

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	IVK 304/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
<i>o.1. Fakty uznane za udowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	A. P. (1)		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 11 kwietnia 2020 r. około godz. 16-17 A. P. (2) udał się z J. S.	Częściowo wyjaśnienia A. P. (2)	91-104 109-109v, 493-495	

w odwiedzin do jego siostry K. K. mieszkającej w miejscowości K.. Okazją były Ś. Wielkanocne. Przywiózł ich tam S. B.. K. K. mieszka tam i żyje razem z konkubentem J. K. oraz dziećmi: S. B., A. B., N. B., J. B. i Z. K..

Na miejscu A. P. (2) i J. S. dołączyli do spożywających tam alkohol K. K., J. K. oraz jego siostry ciotecznej R. (...). W trakcie biesiady R. P. (1) położyła się spać w pokoju J. B. i w stanie upojenia alkoholowego przespala dalszą część wieczoru. Później w kuchni, na wersalce położyła się spać także K. K.. Przy stole zostali J. S., A. K. i J. K., którzy dalej spożywali alkohol i rozmawiali.

W pewnym momencie rozmowa A. P. (2) i J. K. zeszła na temat drugiej siostry A. P. (2), tj. D. K., która jest w związku z mężczyzną narodowości romskiej. J. K. negatywnie ją oceniał, mówił że związała się ze złym człowiekiem „brudasem” i wypowiadał się o niej bardzo niepoohlebnie. A. P. (2) bronił siostry i jej partnera i na tym tle doszło do kłótni między tymi mężczyznami. W pewnym momencie A. P. (2) wstał i powiedział, do J. K., że „mu z...bie” a następnie złapał za nóż i zaczął zadawać ciosy w kierunku J. K. dwukrotnie

ugadzając go tym nożem w głowę w okolicy skroni i lewe ramię. W efekcie tego J. K. doznał rany ciętej lewej okolicy skroniowej o długości 4 cm i rany ciętej długości ok. 4 cm na bocznej powierzchni ramienia lewego głębokości ok. 10-12 cm. J. K. próbował wyrwać A. P. (2) nóż i wtedy ten skaleczył go w lewą dłoń pomiędzy kciukiem a palcem II. W trakcie tego zajścia J. K. został też zadrapany przez A. P. (2) w okolicy piersi.

W odwecie J. K. uderzył A. P. (2) pięścią w lewe oko, w wyniku czego A. P. (2) przewrócił się do tyłu, na szafki kuchenne, mimo to J. K. nadal atakował A. P. (2). J. S. widząc, że A. P. (2) leży i nie może się skutecznie bronić, próbowała go odciągnąć J. K., a kiedy to się nie udało, dźgnęła go widelcem w plecy na wysokości barku. Wtedy A. P. (2) udało się wstać.

W trakcie tego zajścia jeszcze wewnątrz budynku J. K. zdjął z siebie koszulkę. Po tym gdy J. K. został ugodzony widelcem, już bez koszulki, krwawiący obficie z rany na głowie wybiegł z domu. Po drodze J. K. spotkał siedzących w samochodzie przed posesją A. B. i J. B. wraz ze znajomymi J. F. (1), M. F. (1) i A. F.. J. K. mocno krwawił i trzymał się w okolicy

szy próbując zatamować krwawienie, prosił o wezwanie pogotowia i powiedział wtedy, że A. dźgnął go nożem. J. K. z prośbą o pomoc podszedł do sąsiada K. O. i jego żony D. O.. A. B. i jej znajomi pobiegli do domu, gdzie zastali A. P. (2) i jego konkubinę, na stole leżały noże, które następnie J. F. (2) odrzucił z dala od A. P. (2). Do domu pobiegła też J. B., ale J. F. (2) i M. F. (2) wyprowadzili ją stamtąd. W tym czasie A. F. pomogła K. K. wstać z łóżka i wyjść na zewnątrz. S. D. O. zadzwoniła po pogotowie, po czym tamowała krwawienie. Po chwili na miejsce zdarzenia przyjechał S. B., który zabrał stamtąd J. B., a także przyjechali funkcjonariusze policji. Policjanci przed posesją zastali J. K. leżącego na ziemi, krwawiącego, klęczącą nad nim D. O. i uciskającą mu ranę, obok nich stał K. O.. Na miejsce przysła K. K., była nietrzeźwa i zaczęła się awanturować w stosunku do funkcjonariuszy Policji używając słów wulgarnych. Po chwili do funkcjonariuszy podbiegła A. B., córka K. K. i powiedziała, że w środku jest jej wujek – A. P. (2) i ma przy sobie nóż. Po wejściu do domu funkcjonariusze zobaczyli kobietę i mężczyznę – A. P. (2) i J. S. i świeże ślady krwi. W pokoju obok znajdowała się śpiąca R.

<p>P. (1), która była pod wpływem alkoholu. Na miejsce przyjechała także karetka pogotowania, J. K. został zabrany do szpitala w L..</p> <p>Obaj mężczyźni A. P. (2) i J. K. wcześniej znali się od około 3 lat, utrzymywali ze sobą kontakty towarzyskie, nie było między nimi poważnych konfliktów, chociaż czasami zdarzały się pomiędzy nimi sprzeczki. Jedna z nich miała miejsce około rok wcześniej przed zdarzeniem z dnia 11 kwietnia 2020 r., wtedy J. K. wybił A. P. (2) zęba, lecz i po tym zdarzeniu mężczyźni się pogodzili.</p>			
Częściowo zeznania J. K.	23-23v, 59-60, 531v-535		
Zeznania R. R.	16-17, 495-496		
Zeznania K. O.	56v-57, 496v-497		
Zeznania J. B.	215v-217v		
Zeznania A. F.	185v, 504-506		
Zeznania M. F. (1)	187v, 506v-507v		
Zeznania J. F. (1)	190v, 507v-509		
Zeznania D. O.	193v, 509-510		
Zeznania A. B.	8v-9, 519v-521		
Zeznania R. W.	521-522		

Zeznania S. B.	522-523		
Zeznania R. P.	50-51		
Opinia lekarska	424-425		
Opinia sądowo-psychologiczna	292-311		
Opinie lekarska dot. obrażeń ciała J. K.	46, 323-327, 347-357		
Opinia Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) w L.	262-268		
Protokoły: oględzin rzeczy, miejsca zdarzenia, osoby J. K., A. P. (3), badania stanu trzeźwości, pobrania materiału porównawczego dokumentacja medyczna, dokumentacja fotograficzna,	195-196, 4-7, 12, 76, 140, 150, 27-34, 38-45, 206-214, 459, 365-370, 61-62, 117-118, 114-115, 63-65, 119-121, 77-80, 124-128, 222-227 i 254, 418-419.		
W wyniku zdarzenia z dnia 11 kwietnia 2020 r., J. K. doznał złamania V kości śródrezcza prawej ręki, nadłamania podstawy paliczka bliższego (tzw. obrażenia bokserskie). Na skutek ciosów zadanych przez A. P. (2) doznał rany ciętej lewego ramienia, rany ciętej głowy lewej okolicy skroniowej. Ponadto stwierdzono u pokrzywdzonego zadrapanie przedniej lewej powierzchni klatki piersiowej, oraz ranę dłoni lewej. Obrażenia te spowodowały rozstrój	Opinie biegłego z zakresu medycyny sądowej nt. obrażeń ciała J. K.	46, 323-327, 347-357, 542v-544v, 424-425	

zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała trwające dłużej niż siedem dni. Obrażenia te nie prowadziły do narażenia J. K. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub na ciężki uszczerbek na zdrowiu. Rana umiejscowiona na głowie nie mogła spowodować takiego wynaczynienia krwi, aby doszło do śmierci J. K..

A. P. (2) zbadano dwa dni po zdarzeniu i stwierdzono:

a) „świeże” podbiegnięcia krwawe w zakresie powiek lewego oka,

b) skupiska otarć naskórka z zaczerwienieniem skóry wokół na prawej dolnej powierzchni grzbietu i okolicy guza ciemieniowego lewego,

c) resorbujące się podbiegnięcia krwawe na tylnej powierzchni barku i łopatki prawej, a także przedniej powierzchni klatki piersiowej po stronie prawej (w okolicy podobojczykowej) i górnej powierzchni barku lewego.

Obrażenia te nie spowodowały u A. P. (2) rozstroju zdrowia lub naruszenia czynności narządu ciała na czas dłuższy od siedmiu dni. Charakter a zwłaszcza lokalizacja obrażeń wymienionych w pkt a) i b) wskazują, że wynikają one z dwóch osobnych urazów

<p>i mogło dojść do nich w mieszanym mechanizmie „czynno-biernym”, czyli upadku na twarde podłoże (i uderzeniu o nie prawą dolną powierzchnią grzbietu oraz okolicą ciemieniową) w następstwie wytrącenia z równowagi po wcześniejszym uderzeniu np. pięścią w lewą powierzchnię twarzy (podbiegnięcie krwawe powiek oka lewego). Obrażenia z pkt c) powstały przynajmniej kilka dni przed datą zdarzenia z 11 kwietnia 2020 r. Obrażenia na małżowinie usznej pochodzą z daty tego zdarzenia, przy czym te obrażenia i obrażenia w zakresie lewego oka nie powstały w wyniku jednego ciosu.</p> <p>Do złamania V kości śródreźcza prawej ręki oraz nadłamania podstawy paliczka bliższego tego palca najczęściej dochodzi w mechanizmie tzw. obrażeń bokserskich – przy czynnym wyprowadzaniu ciosu lub ciosów nieprawidłowo uformowaną pięścią.</p>			
<p>Opinia lekarska dot. obrażeń ciała A. P. (2)</p> <p>Opinia lekarska dot. Obrażeń J. K.</p>	<p>426-429, 543v</p> <p>542v-544v</p>		
<p>Po interwencji policji K. K. odmówiła badania na zawartość alkoholu, J.</p>	<p>Protokoły badania stanu trzeźwości</p>	<p>12, 76, 140, 150,</p>	

<p>S. została przebadana z wynikiem 0,95 mg/l, R. P. (2) została przebadana z wynikiem 0,98 mg/l, A. P. (2) został przebadany z wynikiem 0,92 mg/l, u J. K. w wydychanym powietrzu stwierdzono stężenie alkoholu o wyniku 0,98 mg/l.</p>			
<p>A. P. (2) ma wykształcenie - średnie, jego zawód wykonywany to technik budowlany, podejmuje prace dorywcze, jest kawalerem, bezdzietnym. A. P. (2) nadużywa alkoholu, w 2019 r. podjął terapię w (...) od (...) w P., ale niesystematycznie uczęszczał na spotkania. Wśród sąsiadów ma pozytywną opinię, po alkoholu nie przejawiał zachowań agresywnych.</p> <p>A. P. (2) był wcześniej karany, m.in. wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 5 marca 2009 r., sygn. akt IV K 106/08 za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i inne – na karę 7 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 20 maja 2009 r. do 18 maja 2016 r.</p> <p>W warunkach izolacji w ZK w O. – sposób funkcjonowania osadzonego nie budził zastrzeżeń.</p>	<p>Kwestionariusz wywiadu środowiskowego</p>	<p>287-288</p>	

A. P. (2) nie jest osobą chorą psychicznie ani upośledzoną umysłowo. Rozpoznano u niego uzależnienie od alkoholu. Wymaga on podjęcia terapii. W czasie popełnienia czynu mógł prawidłowo rozpoznać znaczenie czynu i pokierować swoim postępowaniem.			
dane o karalności	219-221		
odpisy i kopie wyroków	170-171, 173-174, 270-272, 272-273, 285-286, 319, 335, 337, 339, 341, 343,		
wydruki (...) KGP osadzonego A. P. (2)	66-75		
opinia penitencjarna dot. A. P. (2)	375-376,		
Opinia sądowo-psychiatryczno-psychologiczna dot. A. P. (2)	379-382a		
0.1. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	A. P. (2)		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	

Okoliczność, że J. K. pierwszy zaatakował A. P. (2) uderzając go pięścią w twarz.	Zeznania pokrzywdzonego J. K.	533v	
Zamiar oskarżonego pozbawienia życia J. K.	Brak dowodów		
2. OCena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1., 1.1.2., 1.1.3., 1.1.4	Częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. P. (2)	Sąd obdarzył wiarą wyjaśnienia oskarżonego jedynie częściowo, tj. w zakresie w jakim podał, on, że został sprowokowany wypowiedzią pokrzywdzonego na temat jego siostry oraz, że w trakcie zajścia z pokrzywdzonym używał noża, zaś pokrzywdzony uderzył go w oko. Wiarygodne są też jego wyjaśnienia, które potwierdzają bezsporne okoliczności jak fakt udziału w spotkaniu organizowanym przez jego siostrę, oraz spożywania tam alkoholu.	
1.1.1., 1.1.2., 1.1.3., 1.1.4	Częściowo zeznania pokrzywdzonego J. K.	Sąd obdarzył wiarą zeznania pokrzywdzonego w zakresie doznanych obrażeń i powstania ich w wyniku ataku nożem dokonanego przez oskarżonego. Dać należy też pokrzywdzonemu	

wiarę gdy zeznaje, że to najpierw oskarżony go zaatakował nożem, a dopiero potem broniąc się on go uderzył pięścią w twarz. Jest to wiarygodne i logiczne, ponieważ w odwrotnej sytuacji, tj. gdyby oskarżony po ciosie zadany przez pokrzywdzonego znalazł się na podłodze, to niemiałby już wtedy dostępu do noży, które w kuchni leżały na blatach i na stole. Zauważyć zaś należy, że już po upadku oskarżonego na podłogę, pokrzywdzony atakując go nie pozwalał mu wstać do momentu, gdy został ugodzony widelcem przez J. S.. Ponadto cios w twarz zadany przez pokrzywdzonego oskarżonemu potwierdza charakter obrażeń kości śródreńca pokrzywdzonego. Choć stwierdzenie pokrzywdzonego w którym wskazał, że oskarżony nie chciał go wtedy zabić jest subiektywne, Sąd w kontekście pozostałych ustaleń uznał je także za wiarygodne. Sąd nie dał jednak wiary depozycjom, co do tego, że pokrzywdzony nie wypowiadał się negatywnie na temat siostry oskarżonego. Z przebiegu tego zdarzenia wynika, że ta właśnie wypowiedź wyzwoliła agresję oskarżonego. Wcześniej do tego momentu nie było

		<p>między tymi mężczyznami powodu do konfliktu, siedzieli, rozmawiali i pili alkohol. Nadto Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka co do faktu złamania kości śródrečia w wyniku podparcia się ręką w chwili upadku, który to mechanizm jednoznacznie i przekonująco wyklucza opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej.</p>	
<p>1.1.1., 1.1.2., 1.1.3., 1.1.4.</p>	<p>Zeznania J. B.,</p>	<p>Sąd obdarzył wiarą zeznania świadka uznając, że są one szczere. Przy ocenie tych zeznań Sąd brał pod uwagę wnioski opinii sądowo-psychologicznej (k. 292-311). Wskazać jednak należy, że świadek nie była obecna w czasie sytuacji opisanej w zarzucie aktu oskarżenia, ale widziała pokrzywdzonego, oskarżonego bezpośrednio po nim tym zdarzeniu, zaś wiedzę o samym zdarzeniu czerpała od A. B. i J. K..</p>	
<p>1.1.1., 1.1.2., 1.1.3., 1.1.4.</p>	<p>Zeznania: A. B., A. F., J. F. (1), M. F. (1), S. B.</p>	<p>Sąd obdarzył wiarą zeznania tych świadków, zeznania te nie mają istotnego znaczenia dla dokonywania, albowiem świadkowie ci nie widzieli samego zdarzenia, lecz relacjonują co stało się potem oraz co zasłyszeli od innych osób.</p>	
<p>1.1.1., 1.1.2.,</p>	<p>Zeznania K. O. i D. O.</p>	<p>Sąd obdarzył wiarą zeznania tych świadków, brak było podstaw by je kwestionować,</p>	

1.1.3., 1.1.4.		są spójne, logiczne, aczkolwiek nie mają zasadniczego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.	
1.1.1., 1.1.2., 1.1.3., 1.1.4	Zeznania R. R., R. W.	Sąd obdarzył wiarą zeznania tych świadków będących funkcjonariuszami policji, ich wiedza o zdarzeniu i jego skutkach wynikała, z wykonywania przez te osoby obowiązków służbowych, brak było podstaw by je kwestionować.	
1.1.1., 1.1.2., 1.1.3., 1.1.4.	Opinie: - lekarza medycyny sądowej dot. J. K. (k. 46), - opinia (...) w L. z zakresu badań biologicznych (k. 262-268), - opinia sądowo-psychologiczna dot. J. B. (k. 292-311), - opinia biegłego M. L. w sprawie obrażeń ciała J. K., - oraz opinia uzupełniająca (k. 327-327, 347-357, 424-425), - opinia sądowo-psychologiczna dot. A. P. (2) (k. 379-382), - opinia w sprawie obrażeń ciała A. P. (2) (k. 426-429),	Zostały sporządzone przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę i doświadczenie w danej dziedzinie – zostały uznane za miarodajne, albowiem są rzeczowe i logiczne. Brak było podstaw by je kwestionować.	
1.1.1., 1.1.2., 1.1.3,	dowody nieosobowe: protokół oględzin miejsca zdarzenia (k. 4-7), protokół badania stanu trzeźwości oskarżonego,	Nie budzą wątpliwości Sądu, co do ich autentyczności. Nie były kwestionowane przez strony.	

<p>1.1.4.</p>	<p>R. P., J. K., J. S. (k. 12, 76, 140, 150), dokumentacja medyczna dot. J. K. (k. 27-34, 38-45, 206-214, 459), dokumentacja medyczna dot. A. P. (2) (k. 365-370), protokół oględzin osoby J. K., A. P. (3) (k. 61-62, 117-118, 114-115), protokół zatrzymania rzeczy (k. 63-65, 119-121), wydruki (...) KGP osadzonego A. P. (2) (k.66-75), dokumentacja fotograficzna dot. J. K., dot. A. P. (2), z czynności oględzin miejsca z płytą (k.77-80, 124-128, 222-227 i 254), odpisy i kopie wyroków (k. 170-171, 173-174, 270-272, 272-273, 285-286, 319, 335, 337, 339, 341, 343), protokół oględzin rzeczy (k. 195-196), dane o karalności (k. 219-221), kwestionariusz wywiadu środowiskowego dot. A. P. (2) (k. 287-288), opinia penitencjarna dot. A. P. (2) (k. 375-376), protokoły pobrania materiału porównawczego (k. 418-419).</p>	
<p>0.1.2.2 Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		

Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>1.1.1., 1.1.2., 1.1.3 1.1.4</p>	<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. P. (2)</p>	<p>Oskarżonemu nie można dać wiary w zakresie w jakim kwestionuje to, że zaatakował pokrzywdzonego nożem, a jedynie nim wymachiwał. Oskarżony ewidentnie starał przedstawić się w korzystniejszym świetle niż wynika to z ustaleń dokonanych w sprawie. Twierdzenia oskarżonego, z których wynika, że to on stał się ofiarą napaści pokrzywdzonego uznać należy za przyjętą przez oskarżonego linię obrony. O ile oskarżony rzeczywiście został sprowokowany przez pokrzywdzonego, to jednak oskarżony był osobą która użyła noża i pierwsza zaczęła zadawać nim ciosy.</p>	
<p>1.1.1., 1.1.2 1.1.3. 1.1.4</p>	<p>Częściowo zeznania J. K.</p>	<p>Zeznania pokrzywdzonego zostały obdarzone wiarą z wyjątkiem jego depozycji, kiedy twierdzi, że nie obrażał siostry oskarżonego i jej partnera. Nie dał Sąd też wiary zeznaniom pokrzywdzonego, kiedy utrzymuje, że złamania kości lewej ręki (tzw. urazu bokserkiego) doznał gdy podpierał się tą ręką w celu ochrony przed upadkiem, a nie na skutek uderzenia oskarżonego głowę.</p>	

<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>	<p>I</p>	<p>A. P. (2)</p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Wobec dokonanych ustaleń Sąd w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia - dokonał zmiany zarówno opisu czynu przypisanego, jak i jego kwalifikacji prawnej.</p> <p>W sprawie jest ewidentnym, że na skutek zajścia między oskarżonym a pokrzywdzonym ten ostatni doznał obrażeń w postaci rany ciętej lewej okolicy skroniowej długości około 4 cm, rany ciętej długości około 4 cm na bocznej powierzchni ramienia lewego i głębokości około 10-12 cm, zadrapania na lewej piersi długości około 6 cm, oraz rany ciętej na lewej dłoni pomiędzy kciukiem a palcem II. Obrażenia te skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała i rozstrojem zdrowia pokrzywdzonego na okres</p>			

powyżej siedmiu dni. Sprawstwo oskarżonego i związek przyczynowy między powstaniem tych obrażeń a działaniem oskarżonego nie budzi wątpliwości. Sąd miał jednak zasadnicze wątpliwości czy oskarżonemu towarzyszył bezpośredni lub ewentualny zamiar pozbawienia życia J. K..

Wyjść należy od reprezentowanego w orzecznictwie poglądu, że ani zadanie ciosu w miejsce dla życia niebezpieczne, ani nawet użycie narzędzia mogącego spowodować śmierć człowieka, samo przez się nie decyduje jeszcze o tym, że sprawca działał w zamiarze zabicia człowieka, chociażby ewentualnym. Za przyjęciem takiego zamiaru powinny przemawiać - poza użytym narzędziem - jeszcze inne przesłanki zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe, w szczególności zaś pobudki działania sprawcy, jego stosunek do pokrzywdzonego przed popełnieniem przestępstwa, sposób działania, a zwłaszcza miejsce i rodzaj uszkodzenia ciała oraz stopień zagrożenia dla życia pokrzywdzonego (vide: wyrok SN z dnia 29 sierpnia 1983 r., sygn. II KR 177/83, OSNPG 1984 z. 4, poz. 23, podobnie:

OSNKW 1974 z. 2, poz. 25;
OSNKW 1974 z. 7-8, poz.
137; OSNPG 1977 z. 10,
poz. 81).

Zamiaru tak
bezpośredniego jak i
ewentualnego
pozbawienia życia nie
można więc
domniemywać, lecz należy
wykazać, że rzeczywiście
zachodził w psychice
sprawcy. Zdaniem Sądu
zamiaru warunkującego
możliwość przypisania
oskarżonemu
przestępstwa z art. 13 § 1
k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.
nie można się dopatrzeć
się w sprawie niniejszej.

Ustalając kwestię zamiaru
jaki towarzyszył
oskarżonemu, gdy zadawał
pokrzywdzonemu ciosy
nożem Sąd brał pod
uwagę to, że stosunki
pomiędzy oskarżonym
a pokrzywdzonym były
dobre. Obaj mężczyźni
mimo wcześniejszych
incydentów, spotykali się,
razem spożywali alkohol,
nie pozostawali w
poważnym konflikcie. A.
P. (2) nie miał żadnego
motywu pozbawienia życia
J. K.. Jego działanie
było spontaniczne i nagłe
- stanowiło impulsywną
reakcję na kłótnię
z pokrzywdzonym, tym
bardziej niekontrolowaną,
że obaj byli pod wpływem
alkoholu. Kłótnia ta
spowodowana była
wcześniejszymi
negatywnymi
wypowiedziami

pokrzywdzonego na temat drugiej siostry oskarżonego i jej partnera narodowości romskiej. Skoro oskarżony bronił jednej siostry, nie miał powodu aby chcieć szkodzić drugiej – w tym by zabić jej partnera. Pobudki działania oskarżonego wskazują jedynie na chęć niejako przymuszenia pokrzywdzonego, do zaprzestania wypowiedania tak obraźliwych i poniżających dla siostry oskarżonego treści. Tego rodzaju sprzeczka słowna w połączeniu z działaniem alkoholu wywołały w oskarżonym impulsywną reakcję polegającą na wulgarnej wypowiedzi cyt.: „z...bię cię”, a następnie zadawaniu pokrzywdzonemu ciosów z użyciem noża. Na kanwie podobnej sytuacji Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 3 grudnia 2018 r. II AKa 238/18, wyraził trafny pogląd, że „wypowiedzenie przez oskarżonego do pokrzywdzonego zwrotu "zaj...bię cię" w trakcie zajścia wcale nie przesądza, iż tym samym wyartykułowany został przez oskarżonego zamiar zabicia pokrzywdzonego. Zwrot ten (wypowiadany zresztą częstokroć w różnego rodzaju sporach) winien być zrozumiany szeroko, także jako wyrażenie zamiaru uszkodzenia ciała, a nie

tylko wąsko jako zamiar zabójstwa i w niniejszym przypadku nie może on stanowić dowodu, że zamiarem oskarżonego było zabójstwo pokrzywdzonego”. Tak też należy interpretować przedmiotową wypowiedź oskarżonego w okolicznościach niniejszej sprawy. Podkreślić też należy, że reakcja oskarżonego i sposób działania był dość chaotyczny i impulsywny – co także wyklucza, że jego zachowanie cechował zamiar ewentualny pozbawienia życia. Miejsce i rodzaj obrażeń ciała również dowodzą, że rany te nie narażały pokrzywdzonego J. K. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub na ciężki uszczerbek na zdrowiu. Wykluczyć więc należy u oskarżonego powzięcie zamiaru zabójstwa w jakiegokolwiek formie. Nie mniej jednak zachowanie polegające na zadawaniu ciosów nożem nie było przypadkowe, a nie stanowiło nieszczęśliwego wypadku.

Przechodząc do analizy charakteru spowodowanych przez oskarżonego obrażeń należy stwierdzić, iż wyczerpują one dyspozycję przestępstwa stypizowanego w art. 157 § 1 kk. Znamiona tego przestępstwa polegają na spowodowaniu naruszenia

czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, tj. powstania takich zmian w organizmie pokrzywdzonego, które zakłócają jego normalne funkcjonowanie, utrudniając czy wręcz uniemożliwiając wykonywanie zwykłych, typowych, codziennych czynności i to przez czas powyżej 7 dni. Chodzi tu o takie oddziaływania na organizm, które zakłócają jego normalne funkcjonowanie. Przez pryzmat tego przepisu należy więc ocenić zachowanie oskarżonego, który poprzez zadawanie pokrzywdzonemu ciosów nożem, spowodował u niego ranę głowy (okolice skroni) i lewego ramienia (w okolicach mięśnia tricepsu) oraz pomniejsze skaleczenie i zadrapanie. Zgodnie z wiedzą medyczną już sama rana głowy pokrzywdzonego wywoływała skutki, o których mowa w art. 157 § 1 k.k. (ustna opinia biegłego k. 544v). Tym bardziej więc łącznie wszystkie obrażenia, których w wyniku starcia z oskarżonym doznał pokrzywdzony powodują wskazane w tym przepisie skutki. Zauważyć też należy, że biegły z zakresu medycyny sądowej oceniając już w postępowaniu przygotowawczym charakter doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń wskazał, że

brak jest podstaw do wnioskowania na temat narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub skutki z art. 156 k.k. (opinia k. 356). Co więcej biegły wskazał, że do spowodowania ujawnionych u pokrzywdzonego obrażeń nie była wymagana siła (z racji użytego narzędzia). Najcięższa zaś rana nie powodowała takiego wynaczynienia krwi, które prowadziłyby do zgonu pokrzywdzonego (vide ustna opinia k. 543). Oznacza to, że nie można przyjąć, że zachowanie oskarżonego zmierzało bezpośrednio (art. 13 § 1 k.k.) do dokonania zabójstwa, skoro właśnie efektem działania oskarżonego nie było nawet narażenie na niebezpieczeństwo utraty życia lub wystąpienia skutku z art. 156 k.k. Logicznie bowiem rzecz ujmując brak bezpośredniego narażenia nawet na niebezpieczeństwo utraty życia (lub powstania skutków z 156 k.k.) eliminuje ustalenie, że w przedmiotowej sytuacji zachodzi „bezpośrednie zmierzanie” do dokonania czynu zabronionego – art. 13 § 1 k.k. Zatem również z powyższych względów uznać należało, że zamiar oskarżonego nie obejmował skutku w postaci pobawienia

pokrzywdzonego życia, a jedynie spowodowanie u niego obrażeń opisanych w art. 157 § 1 k.k. Z całą pewnością oskarżony nie miał takiego planu, trudno bowiem dojść do takiego przekonania biorąc pod uwagę fakt, iż oskarżony tego świątecznego dnia przyjechał do siostry i jej partnera - pokrzywdzonego, bezpośrednio przed zdarzeniem biesiadował z nimi i pił alkohol.

Użycie przez oskarżonego noża, samo w sobie świadczy jednak o jego bezpośrednim zamiarze zranienia

pokrzywdzonego i spowodowania obrażeń ciała. Trudno też nie oprzeć się wrażeniu, że nie doszłoby do tego gdyby pokrzywdzony nie dopuścił się wcześniej słownego naruszenia godności osobistej najbliższej oskarżonemu osoby, co zaś w połączeniu z działaniem alkoholu wyzwoliło w oskarżonym impuls do użycia noża. Lina życiowa oskarżonego wskazuje na to, że jest osobą, która rozwiązuje konflikty siłą. Biorąc zaś pod uwagę, że w historii relacji oskarżonego i pokrzywdzonego nie była to pierwsza sprzeczka rozstrzygana przy zastosowaniu przemocy i to przez obie strony – analizowana sytuacja wpisuje się w sposób rozwiązywania

konfliktów między tymi mężczyznami. Zauważyć jednak należy, że byli oni w stanie (już po ostudzeniu emocji) osiągnąć zgodę mimo dzielących ich różnic. Podobne wnioski wyciąga też pokrzywdzony który prezentuje swoją refleksję na rozprawie mówiąc, że: „dzisiaj myślę, że oskarżony nie myślał wtedy o tym żeby mnie pozbawić życia, nie chciał, myślę że przyczyną tego zdarzenia był alkohol z jednej i drugiej strony”.

Reasumując Sąd uznał, że oskarżony popełnił czyn z art. 157 § 1 k.k. Jednocześnie w ustalonym stanie faktycznym zupełnie należy wykluczyć działanie oskarżonego w obronie koniecznej lub z jej przekroczeniem. Sam fakt prowokacji ze strony pokrzywdzonego nie jest równoznaczny z bezprawnym bezpośrednim zamachem na dobro prawem chronione. O ile prowokacja polegająca na kierowaniu pod adresem siostry oskarżonego obraźliwych wypowiedzi wpływała na zamiar oskarżonego, jakim kierował się sięgając po nóż i zadając pokrzywdzonemu ciosy tym narzędziem i należy ją też uwzględnić przy wymiarze kary to jednak nie jest ona okolicznością, która uzasadnia uznanie, że to pokrzywdzony

dopuścił się ataku na oskarżonego, a ten miał go odpierać. Owszem, w dalszym przebiegu analizowanego zdarzenia pokrzywdzony uderzył oskarżonego pięścią w okolice oczodołu lewego i wówczas najprawdopodobniej złamał kość śródreczą, lecz z całą pewnością fakt ten nastąpił już po tym gdy pokrzywdzony został zaatakowany nożem (k. 533v) i był swego rodzaju retorsją w odpowiedzi na zadawane mu ciosy nożem, a nie odwrotnie.

Oskarżony czynu tego dopuścił się będąc skazanym w warunkach art. 64 § 2 kk wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 5 marca 2009 r., sygn. akt IV K 106/08 za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i inne w ciągu 5 lat od odbycia kary 7 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 20 maja 2009 r. do 18 maja 2016 r. W związku z powyższym do kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu będzie miał zastosowanie art. 64 § 2 k.k.

1.4.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i

<i>Środki związane z poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. P. (2)	1.	1.	<p>Kara 3 lat pozbawienia wolności, orzeczona się w zakresie połowy maksymalnego ustawowego zagrożenia jest w ocenie Sądu adekwatna do winy i karygodności czynu oskarżonego. Możliwy wymiar kary zamyka się w przedziale powyżej 3 miesięcy do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (obliczony z uwzględnieniem treści art. 64 § 2 k.k.). Kara ta uwzględnia dyrektywy określone w art. 53 § 1 kk, a w także okoliczności w postaci:</p> <ul style="list-style-type: none"> - działania z zamiarem spowodowania obrażeń ciała, - użycie niebezpiecznego narzędzia, - uprzedniej karalności oskarżonego, - działania po wpływem alkoholu i z błahego powodu.
A. P. (2)	2.	1.	<p>Na podstawie art. 41a § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego J. K.</p>

			na odległość niemniejszą niż 15 (piętnaście) metrów przez okres 4 (czterech) lat. Środek ten wobec orzeczenia umiarkowanie łagodnej kary pozbawienia wolności będzie zdaniem Sądu gwarantować pokrzywdzonemu bezpieczeństwo i zapobiegać przed konfliktem z oskarżonym.
1.5. inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. P. (2)	3.		Sąd zobligowany treścią art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 11 kwietnia 2020 r. godzina 21:50 do 28 września 2020 r. godzina 21:50 oraz od 2 października 2020 r. godzina 21:50 do dnia 26 maja 2021 r.
1.6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego			

nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. KOszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
4.	Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w wchodzącymi w ich skład wydatkami obciążył Skarb Państwa. Oskarżony jest bezrobotny, bez prawa do zasiłku, nie ma majątku, orzeczono wobec niego dość długą karę pozbawienia wolności.	
4. 1Podpis		
Bartosz Kamieniak Marcelina Kasprowicz		